

TÓTH ERZSÉBET (1951) Budapest

TÓTH ERZSÉBET

Vírus idején

A gombócérzést már ismerem.
 Volt szerencsém hozzá.
 A víusról akkor még nem beszéltek.
 De hogy folyik az orrom, mint az öregeknek?
 Taknyuk-nyáluk belecsöpög a levesbe.
 Mindig is kerültem a leveseket.
 Szerettem hamar a lényegre térni.
 Vírushordozó lehetek?
 Vagy csak fokozottan veszélyeztetett?
 És a szomszéd?
 Köhögni is szoktam, nem keveset.
 Talán veszek magamnak egy Nanushka arcmaszkot.
 Azt a dzsungelmintásat.
 Ebből se lesz semmi.
 Újabb szemetet már nem hozok föl.
 Újabb szemetet már nem viszek le.
 Segítek a Földanyának,
 jusson végre szabad lélegzethez.
 Csökkentem a kijárást.
 Tartom a távolságot.
 „Külsőt nem tartok” – írta egy költő,
 kinek szavait csak most értem meg.
 Ehhez nekem vírus kellett.
 Konzervet eszem, konzervet nézek,
 konzervben álmodok, konzervben élek.
 Ellenőrizheti bárki,
 akár a hadsereg is.
 Előző életemben
 sokszor hónapokat vártam egyetlen érintésre,
 most majd évekig várok.
 Köszönöm, drága víruska, ha nem ölsz meg.
 Annyi dolgom van még,
 ígérem, gyönyörű verseket írok a Hazának.
 Látod, mennyire megszeppent
 ez a kicsi ország,
 élnie kell még, betartja a szabályokat.
 Persze, meghalhatok.
 De hogy Anyám meghalhat –
 fagyos kéz szorítja ökölbe szívem.
 Nem lesz baj – hallom gyöngye hangját.
 Tudod, mit kell tenned.

A mosztári sétálóutca

sétálásra tökéletesen alkalmatlan
 össze-vissza dől, ficamodik az ember bokája
 míg lépdelni próbál azokon a köveken
 melyek földből kiálló ágyúgolyó-darabokra
 emlékeztetnek
 legjobb lenne puha selyemcipellőkön
 vagy emeletes bakancsokon
 megközelíteni a mosztári hídát
 nézni
 hogy a Neretva vizéből
 eltűnt-e már a vér
 a történelem hulladéka
 persze soha nem tűnik el
 de a föld fölött lebegve kellene
 valahogy megszemlélni
 ha már odament az ember
 elvegyülve a katasztrófa-turisták között
 akik mind látni akarják a hídát
 ami a bombázások után húsz évvel
 persze még büszkébben áll
 hiszen a katasztrófa csak növeli az értékét
 most már maga a Föld is kész katasztrófa
 az emberek mindenhova elviszik magukat
 és otthagyják a szemetet

pár nappal azelőtt
 a Drinát néztük a magasból
 Montenegró szikrázó hegyei pihenő vadállatokként
 figyelik a lent zúgó folyót
 felötlött bennem, hogy elolvasom a *Híd a Drinán-t...*
 Ivo Andrić regényét, ha addig élek is
 Neretva, Drina – ezekkel a folyókkal gazdagabb lettem
 zúgnak haragosan, mélyzölden, kéktisztán
 méltóságos hegyeik között
 és az emlékeimben
 de a legmerészebb csúcsokon is ott pimaszkodnak
 szomorkodnak a műanyag zacskók, üvegek
 jó érzés volt
 hogy legalább magyar hangot nem hallottunk
 mi is hallgattunk inkább
 a természet befogta a szánkat

viszont Mosztárban a híd felé menet
 szinte csak magyarokat hallottunk
 a rengeteg apró emléktárgy közül
 végül bánatosan kiválasztottam a leggiccsesebbet
 egy hógömböt
 a mosztári öreg híd áll picike alapzaton
 ha fölemelem
 elkezd szállingózni a hó
 ha visszafordítom: eláll

a hógömbök a gyöngéim
istenkét játszhatok: elindítom a havazást, elállítom
de már hazafelé összetörtem véletlenül
karácsonyra vettem egy másikat az Anyunak
de abban csak egy Mikulás volt
azóta azt is eltörtem
2019-ből ennyi maradt
két összetört hógömb

